

Mira de mier

een moderne parabel

Inleiding

De parabels van Jean de La Fontaine (1621–1695) behoren tot de meest geliefde fabels uit de Europese literatuur. Geïnspireerd door klassieke schrijvers als Aesopus en Phaedrus, gaf La Fontaine zijn verhalen een eigentijdse toon vol spitsvondigheid, ironie en maatschappijkritiek. Zijn dierenfiguren — krekels, raven, vossen en leeuwen — zijn nooit zomaar dieren, maar spiegels van menselijke verlangens, dwaasheden en deugd. Wat zijn werk blijvend krachtig maakt, is hoe eenvoudig vertelde vertellingen complexe waarheden bevatten over ambitie, hoogmoed, wijsheid en de menselijke aard.

In de geest van La Fontaine komt ook de volgende parabel tot leven. Geschreven in dezelfde poëtische traditie, vertelt "Mira de mier" over Mira, een nieuwsgierige mier met een ontembaar verlangen naar het onbekende. Zoals bij La Fontaine, schuilt ook hier de diepere betekenis achter de ogenschijnlijk simpele reis van een klein dier: een reflectie op menselijk streven, de drang naar kennis en de ongrijpbare grootsheid van de wereld.

Laat ons dus luisteren naar wat deze kleine reizigster ons te zeggen heeft — in de vorm van een parabel à la Fontaine.

Mira de mier

Er was eens een mier die wilde op reis.

De wereld verkennen voorbij het grijs.

Ze pakte haar koffer en ging op pad.

Op weg naar het avontuur dat voor haar lag.

Eenmaal bij de grens tuurde zij vooruit.

En zag dat haar reis nog niet ten einde was.

Kordaat en met ferme passen liep ze door.

Vorbij de grens tot zover ze kon zien.

Alsmaar verder en verder reikte haar blik.

En zij steeds kleiner en de wereld groter werd.

Tot op een goed moment, na lange tijd.

Ze verdwenen was, voorgoed en altijd.

Zo zie je maar dat hoe groot of hoe klein je ook bent

De wereld niet te bevatten is, hoe goed je haar ook kent.

Mira de mier

à la Fontaine

Er was eens een mier, een klein maar fijn beest,
Die droomde van landen waar zij nog nooit was geweest.
Terwijl anderen zwoegden en dachten aan werk,
Klopte in haar hart iets vurigs en sterk.

"Wat is er voorbij deze heuvel, dat pad?
Wat schuilt daarachter, een prachtige stad?"
Zo sprak Mira, de mier, op een vroege dag,
Terwijl ze op haar schildje op een blaadje lag.

Ze pakte een kruimel, haar deken, haar hoed,
Ze nam afscheid van allen – al viel het haar goed.
"De wereld is groot en ik ben maar klein,
Maar niets houdt me tegen, ik wil dáár zijn."

Langs mierenpaden, over gras en steen,
Trok zij door dorpen en ging weer heen.
De vogels lachten, de kevers die groetten,
Maar velen begrepen niet wie of wat zij wilde ontmoeten.

"Wat zoek jij daar, waar niets is te vinden?"
Vroeg een slak, traag kruipend langs de linden.
"Daarachter," zei Mira, "ligt het onbekende,
En dát is precies wat ik zocht en niet kende."

Zo liep zij verder, dag in en dag uit,
Met de horizon steeds verder vooruit.
En elke grens die zij passeerde uit alle macht,
Bleek slechts het begin van 'n grotere pracht.

Zij trotseerde de regen en liep onder de zon,
Tot zij op een dag ongemerkt verdwijnen kon.
Niet om te sterven – nee, dat niet meteen,
Maar als stipje in de verte op te gaan, alleen.

En sindsdien, in het nest, op een plek onder de bomen,
Vertellen de mieren van Mira de mier en haar dromen,
Over een paradijs, ver van huis, voorbij het bekende —
Daar waar geen mier ooit geweest is, het onbekende.

Moraal:

Wie verder wil kijken voorbij de grenzen van het licht,
Verdwijnt soms uit beeld, door kennis en kunde verlicht.
Want hoe verder je reist hoe groter de wereld wordt,
En tegelijk de reiziger steeds kleiner en het leven te kort.